

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem ve věci

žalobce: **M. K.**

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí, IČ 00551023**
bytem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 20. 6. 2023, č. j. MPSV-2023/133119-919,

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 20. 6. 2023, č. j. MPSV-2023/133119-919, se pro vady řízení **ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Pardubicích ze dne 22. 2. 2023, č. j. 4146/2023/MTR, jímž tento správní orgán rozhodl podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách v platném znění (dále jen „zákon o sociálních službách“), a to

tak, že žalobci zamítl návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči od března 2023 a dále rozhodl o snížení příspěvku na péči z 4 400 Kč na 880 Kč měsíčně od března 2023. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

2. Po úvodní citaci ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), která podle názoru žalobce žalovaný ve správním řízení porušil, konkrétně namítl, že mu nebylo uznáno zvládání základních životních potřeb, a to tělesné hygieny a osobní aktivity, ačkoliv žalobce je přesvědčen, že není schopen z důvodu svého dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu aktivitu, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze číslo 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, v platném znění (dále jen „vyhláška č. 505/2006 Sb.“ nebo jen „prováděcí vyhláška zákon o sociálních službách“), tak jak je uvedeno v § 2a této prováděcí vyhlášky zákona o sociálních službách. Dále poukázal na vnitřní rozpornost žalovaného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kdy žalobce v odvolání uváděl, že: *„přijde mi zcela absurdní, že pokud správní orgán ví, že nejsem schopen nazout boty a provádět podobné úkony, jak mohu být schopen provádět celkovou hygienu?“* Žalované rozhodnutí tak žalobce považoval za nepřezkoumatelné a navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na žalované rozhodnutí a jeho podklady a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k těmto skutkovým a právním závěrům:
5. Ze správního spisu vyplývají a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti:
6. Správní orgán I. stupně a žalovaný dospěli k závěru, že žalobce je osobou starší 18 let, která se považuje závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I. (lehká závislost), přičemž podle § 8 zákona o sociálních službách osoba starší 18 let věku se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I. (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby. V daném případě správní orgány vycházely zejména ze zprávy o sociálním šetření ze dne 2. 8. 2022 a z posudku PK MPSV v Hradci Králové ze dne 6. 6. 2023, přičemž v žalovaném rozhodnutí dospěl žalovaný na základě těchto podkladů rozhodnutí k závěru o tom, že žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby, když nezvládá čtyři základní životní potřeby, tj. mobilitu, oblékání a obouvání, péči o zdraví a péči o domácnost. Ve vztahu k námitkám žalobce o tom, že je přesvědčen, že nezvládá základní potřeby tělesnou hygienu a osobní aktivity, které mu nebyly uznány v žalovaném rozhodnutí, žalovaný vycházel z těchto závěrů uvedených ze sociálního šetření ze dne 2. 8. 2022 a ze zmíněného posudku PK MPSV v Hradci Králové ze dne 6. 6. 2023. Ve vztahu k základním životním potřebě v oblasti hygieny je ve zprávě o sociálním šetření uvedeno, že sprchový kout s madlem a židličkou – zvládá sám, ale s dohledem pečující osoby, zvládá očistu, výměnu plenkových kalhotek s občasnou pomocí pečující osoby. Posudek PK MPSV tak vychází z této zprávy ze sociálního šetření s tím, že se žalobce myje ve sprchovém koutě s madlem

a židličkou sám, přičemž „*pečující osoba pouze dohlíží, kdyby se mu něco stalo.*“ Ve vztahu k hodnocení zvládání základní životní potřeby, osobní aktivity, ve zprávě o sociálním šetření je uvedeno, že žalobce rád jezdí do lesa, sedí na verandě, kouká a odpovídá, jede do města, nečte, nedívá se na TV, záležitosti za něj vyřizuje pečující osoba, důchod mu nosí doručovatelka domů, je v kontaktu s rodinami synů a švagrem, má přehled o nakládání s penězi. Posudek PK MPSV pak ve vztahu k hodnocení této základní životní potřeby respektive k jejímu zvládání uvedl, že osobní aktivity má žalobce přiměřené věku, na elektrickém vozíku si dojede, kam potřebuje, a v sociálním šetření je uvedeno, že finance zvládá, a tak proto není důvod, proč by neměl být schopen si vyřizovat své osobní záležitosti na úřadech.

7. Předmětem žalovaného rozhodnutí bylo rozhodnutí o příspěvku na péči dle zákona o sociálních službách, přičemž i v tomto řízení platí zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „*správní řád*“). Proto i v tomto řízení platila pro správní orgány povinnost zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), a povinnost koncipovat odůvodnění rozhodnutí tak, aby korespondovalo se správním spisem a bylo plně přezkoumatelné, slovy zákona uvést v něm „*důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí*“ (§ 68 odst. 3 správního řádu).
8. V řízení byly sice shromážděny ty podklady, které zákon správnímu orgánu ukládá, tedy bylo provedeno sociální šetření a byl vyžádán posudek posudkové komise MPSV (dále jen „PK MPSV“) k posouzení stupně závislosti žalobce (§ 26 a § 28 zákona o sociálních službách), avšak tím nebyly povinnosti správního orgánu vyčerpány.
9. Podle ust. § 3 písm. c) zákona o sociálních službách se pro účely tohoto zákona rozumí dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem zdravotní stav, který podle poznatků lékařské vědy trvá nebo má trvat déle než jeden rok a který omezuje funkční schopnosti nutné pro zvládání základních životních potřeb.
10. Podle ust. § 7 odst. 2 zákona o sociálních službách nárok na příspěvek má osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 při splnění dalších podmínek uvedených v tomto ustanovení zákona o sociálních službách.
11. Podle § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopností zvládat základní životní potřeby v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potencionalů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Vyšší vymezení schopnosti zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanovuje prováděcí předpis (§ 9 odst. 6 zákona o sociálních službách).
12. Podle ust. § 1 zákona č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „*vyhláška*“):

- a. *Schopnost osoby zvládat základní životní potřeby se pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí podle aktivit, které jsou pro jednotlivé základní životní potřeby vymezeny v příloze č. 1 k této vyhlášce.*
- b. *Schopnost osoby zvládat základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti se hodnotí v přirozeném sociálním prostředí a s ohledem na věk fyzické osoby.*
- c. *Při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se hodnotí*
  - i. *tělesné struktury a*
  - ii. *tělesné funkce duševní, mentální, smyslové, oběhové, dechové, hematologické, imunologické, endokrinologické, metabolické, zažívací, vylučovací, neuromuskuloskeletální, včetně hrubé a jemné motoriky, a funkce hlasu, řeči a kůže, a to ve vztahu k rozsahu a tíži poruchy funkčních schopností.*
- d. *Za neschopnost zvládnutí základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládnutí základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu.*

13. Podle ust. § 2 vyhlášky:

- a. *Při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládnutí základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení.*
- b. *U osob, u nichž průběžně dochází ke zhoršování a zlepšování zdravotního stavu, trvá sledované období rozhodné pro posouzení závislosti zpravidla jeden rok; funkční schopnost zvládat základní životní potřebu se v takovém případě stanoví tak, aby odpovídala převažujícímu rozsahu schopnosti ve sledovaném období.*

14. Podstatné je zejména ust. § 2a vyhlášky, podle něhož: „Pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.“

15. Podle ust. § 2c vyhlášky: „Při hodnocení základních životních potřeb pro účely stanovení stupně závislosti se základní životní potřeby, u nichž bylo zjištěno, že je osoba z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat, sčítají.“

16. Z uvedené právní úpravy vyplývá, že při hodnocení schopnosti posuzované osoby v daném právním řízení, tj. schopnosti zvládat základní životní potřeby uvedené v § 9 odst. 1

zákona o sociálních službách, je nutné vycházet i z prováděcího předpisu, a to z vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, v platném znění. Bližší vymezení úkonů a způsob jejich hodnocení je totiž uvedeno v příloze č. 1 zmíněné vyhlášky, přičemž tyto úkony jsou zde podrobně vypsány, například při vymezení schopnosti zvládat základní životní potřebu – mobilitu je třeba hodnotit schopnost zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popř. i s přerušovanými zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových. Za schopnost zvládat orientaci se považuje schopnost poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat, při vymezení schopnosti zvládat základní životní potřebu – oblékání a obouvání se za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu považuje schopnost posuzované osoby vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, rozeznat rub a líc oblečení a správně vrstvit, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.

17. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je orientaci v obvyklém prostředí a situacích nezbytné zásadně hodnotit ve vztahu ke zdravé osobě stejného věku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, č. j. 9 Ads 165/2014 - 65), zároveň se bere v úvahu schopnost zvládat potřebu alespoň „v přijatelném standardu“ (§ 9 odst. 5 zákona o sociálních službách; viz rovněž rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2014, č. j. 1 Ads 86/2014 - 40, nebo ze dne 11. 12. 2014, č. j. 10 Ads 190/2014 - 28). „Obvyklost“ prostředí a situace je tedy třeba posuzovat ve srovnání se zdravými jedinci stejného věku. Pro závěr, že jedinec aktivitu nezvládá, je třeba, aby ji nezvládal ani v určitém přijatelném standardu, při zohlednění limitů daných jeho zdravotním stavem.
18. Z uvedené právní úpravy vyplývá, že při hodnocení schopnosti posuzované osoby v daném správním řízení, tj. schopnosti zvládat základní životní potřeby uvedené v § 9 odstavce 1 zákona o sociálních službách, je nutné vycházet i z prováděcího předpisu, a to z vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, v platném znění. Bližší vymezení úkonů a způsob jejich hodnocení je totiž uvedeno v příloze č. 1 zmíněné vyhlášky, přičemž tyto úkony jsou zde podrobně vypsány. Ve vztahu k žalobcem uvedeným námitkám, které se týkají schopnosti zvládat základní životní potřeby tělesnou hygienu, a osobní aktivity se považuje stav, kdy osoba ve vztahu k tělesné hygieně je schopná 1) použít hygienické zařízení a za 2) dodržovat tělesnou hygienu, mít si a osušovat si jednotlivé části těla, 3) provádět celkovou hygienu, 4) česat se, provádět ústní hygienu, holit se; ve vztahu k osobním aktivitám se za tuto schopnost zvládat životní potřebu považuje stav, kdy je osoba schopná 1) navazovat kontakty a vztahy i s jinými osobami, 2) plánovat, uspořádat osobní aktivity, 3) styku se společenským prostředím 4) stanovit si a dodržet denní program, 5) vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí, například vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.
19. Podle ust. § 1 odstavce 4 prováděcí vyhlášky se za neschopnost zvládání základních životní potřeby považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potencionálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo

vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.

20. Podle ust. § 9 odst. 4 zákona o sociálních službách při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
21. Z výše citovaných ustanovení zákona o sociálních službách a prováděcí vyhlášky k tomuto zákonu vyplývá, že při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby bez každodenní pomoci jiné osoby (§ 1 odst. 4 prováděcí vyhlášky zákona o sociálních službách) je třeba přihlížet k pomoci, dohledu nebo péči, která vyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu (k tomu lze dospět výkladem argumentum a contrario ve vztahu k ustanovení § 9 odst. 4 zákona o sociálních službách), tedy že při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby v přijatelném standardu (§ 8 odst. 5 zákona o sociálních službách) je nutné na základě podkladů rozhodnutí o příspěvku na péči (zejména sociální šetření a posudek PK MPSV) vyhodnotit ve vztahu k jednotlivým aktivitám týkajících se schopnosti zvládat základní životní potřeby, vymezených v příloze číslo 1 prováděcí vyhlášky zákona o sociálních službách, zda posuzovaná osoba je schopna zvládat základní životní potřebu ve vztahu k jednotlivým aktivitám bez každodenní pomoci jiné osoby, přičemž za tuto pomoc lze nepochybně považovat nejen pomoc ve fyzické podobě, ale i dohled a péči, která vyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu (§9 odst. 4 zákona o sociálních službách a § 1 odst. 4 zákona o sociálních službách).
22. Právě tyto závěry souvisí s konkrétními žalobcovými námitkami, které se týkají zvládání základních životních potřeb tělesné hygieny, když za žalobní body lze považovat tyto konkrétní námitky, nikoliv však pouhé citace ustanovení správního řádu, které žalobce uvedl v žalobě.
23. Za žalobní bod již nelze považovat pouhý výčet zákonných ustanovení, která měla být dle žaloby porušena, aniž by k tomu byla uvedena další skutková konkretizace – k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58). Pro přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) bylo pro krajský soud podstatné, že žalobce v žalobě uvedl i konkrétní námitku týkající se jeho tvrzení, že je schopen zvládat základní životní potřeby, tělesnou hygienu a osobní aktivitu s tím, že tyto základní životní potřeby nebyly hodnoceny tak, že je žalobce nezvládá. Jak již soud v části týkající se skutkových závěrů konkrétně uvedl *„ve vztahu k otázce zvládání základní životní potřeby tělesné hygieny jak ve zprávě o sociálním šetření, tak i v posudku PK MPSV, ze kterých žalovaný vycházel, je uvedeno, že se žalobce myje ve sprchovém koutě s madlem a židličkou sám, s dohledem pečující osoby“*, přičemž podle posudku PK MPSV tento dohled je pro situaci, *„kdyby se mu něco stalo.“*
24. Jak již soud výše uvedl, z výše zmíněné citované právní úpravy vyplývá, že za každodenní pomoc jiné osoby při hodnocení zvládání základních životních potřeb je třeba považovat i dohled nebo péči, která vyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého

zdravotního stavu. Podle názoru krajského soudu není přijatelným standardem zvládání základní životní potřeby tělesná hygiena při hodnocení aktivity dodržovat tělesnou hygienu, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu (příloha č. 1 prováděcí vyhlášky zákona o sociálních službách), způsob provádění této aktivity s dohledem pečující osoby, tedy za způsob, který by byl běžný a obvyklý. Navíc z uvedených podkladů nevyplývá, že by žalobce prováděl tuto tělesnou aktivitu sám bez dohledu pečující osoby. Z podkladů žalovaného rozhodnutí a z jeho závěru tak vůbec nevyplývá, zda žalobce může zvládat tuto aktivitu v rámci zvládání základní životní potřeby tělesná hygiena sám, bez dohledu jiné osoby, přičemž tato skutečnost sama o sobě bez dalšího způsobuje vadu žalovaného rozhodnutí zahrnující jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.]. K tomu je třeba připomenout, že nezvládání byť jen jedné z aktivit, které jsou pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezeny v příloze č. 1 prováděcí vyhlášky k zákonu o sociálním zabezpečení, má za následek závěr, že posuzovaná osoba není schopná základní životní potřebu zvládat (§ 2a prováděcí vyhlášky zákon o sociálních službách a srov. též i rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Ads 50/2013 - 32). Navíc ve vztahu k hodnocení schopnosti zvládat tuto základní životní potřebu absentuje posouzení aktivity „4. česat se, provádět ústní hygienu, holit se“ (srov. příloha č. 1 zákona o sociálních službách).

25. Ve vztahu k hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřebu osobní aktivity, jak již bylo výše uvedeno ve skutkových závěrech tohoto rozsudku, ve zprávě o sociálním šetření je uvedeno, že za žalobce vyřizuje záležitosti pečující osoba, že důchod mu nosí doručovatelka domů a že ve vztahu k domácnosti má žalobce přehled o nakládání s penězi. PK MPSV ve svém posudku k tomuto závěru uvedla, že když žalobce zvládá finance, tak není důvod, proč by neměl být schopen vyřizovat si své osobní záležitosti na úřadech. Podle názoru krajského soudu tato úvaha nemá oporu ve zprávě o sociálním šetření, která se týká pouze otázky nakládání s penězi, nikoliv schopnosti žalobce vyřizovat své osobní záležitosti na úřadech, když naopak žalobce není schopen ani použít dopravní prostředky bez pomoci pečující osoby. V tom případě je otázkou, zda by sám bez pomoci pečující osoby byl schopen tuto aktivitu v rámci hodnocení schopnosti zvládání této základní životní potřeby žalobce zvládat sám. Proto rovněž se jeví žalované rozhodnutí v této části za nepřezkoumatelné, když žalovaný vycházel ze závěrů ze zprávy o sociálním šetření a posudku PK MPSV, které jsou vnitřně rozporné (na jedné straně žalobce není schopen vůbec bez pomoci jiné osoby použít dopravní prostředky, důchod mu nosí doručovatelka domů, záležitosti za něj vyřizuje pečující osoba, na druhé straně posudek PK MPSV uvádí jen závěr, že když žalobce zvládá finance (což samo o sobě pro zvládání této aktivity postačovat nemůže), že tedy žalobce je schopen si vyřizovat své osobní záležitosti na úřadech. Samotné rozhodnutí sice vychází z uvedených podkladů, zejména z posudku PK MPSV, avšak tento posudek konkrétně nehodnotí zvládání aktivit při hodnocení schopnosti zvládat tyto základní životní potřeby a obsahuje jen obecné závěry, které by bylo možné kopírovat prakticky do každého rozhodnutí žalovaného ve věcech příspěvků na péči, přičemž v něm chybí konkrétní věcná reakce na obsah závěrů sociálního šetření v této věci, posudku PK MPSV a individuální okolnosti.
26. Protože žaloba byla důvodná, soud zrušil žalované rozhodnutí pro zmíněnou vadu rozhodnutí, a současně vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému [§ 76a a c), § 78 odst. 1, § 78 odst. 4 s.ř.s.].

27. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s., přičemž úspěšnému žalobci žádné náklady podle obsahu spisu nevznikly a žalovaná neměla právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 4. října 2023

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce